Ik voelde mij met den vriendelijken man al volkomen op mijn gemak toen we zoo gearmd door de oprijlaan naar het hooge steenen bordes stapten. „Ha, daar hebben we Mama," riep hij plotseling en een statige dame, die wat jonger scheen dan Monsieur Granville, verwelkomde mij met een beminnenswaardigen glimlach en drukte mij hartelijk de hand.

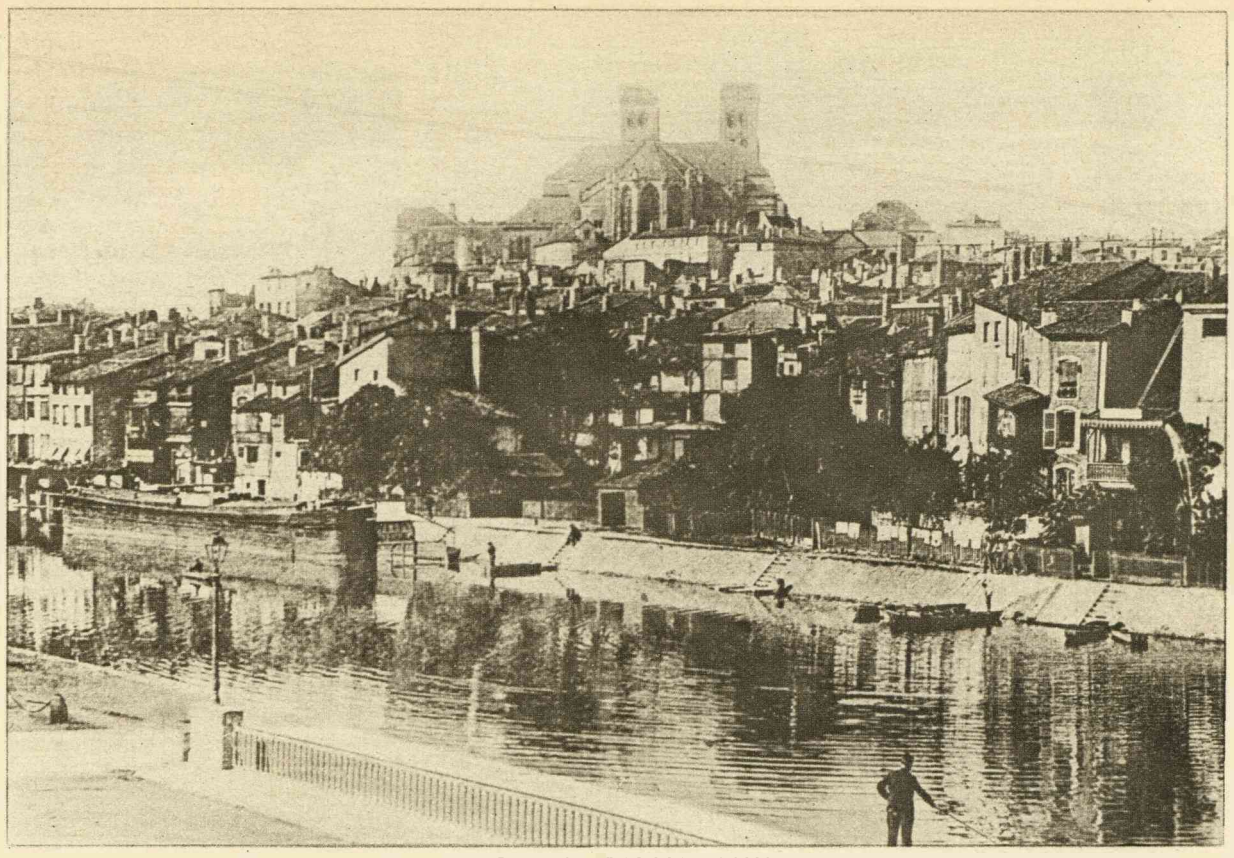
„Zoo," zei ze, „is U Monsieur Duchard ?"

„Wel neen, in 't geheel niet," lachte haar echtgenoot, „dit is Paul, nietwaar," zei hij zich tot mij wendend, „ik mag toch tegen den geleerden zoon van mijn besten vriend wel „Paul" zeggen ?"

„Graag, Monsieur, heel graag," antwoordde ik, „en ook U, madame, als U zoo goed wilt zijn ?"

„Goed dan," zei ze lachend. „Kom mee, Paul, dan zal ik je je kamer wijzen, waar je zeker wel nieuwsgierig naar bent. Je moet niet denken alles hier zóó te vinden als in je „ville de la lumière", maar ik hoop, dat je 't hier toch naar je zin zult hebben."

„Ongetwijfeld, Madame," zei ik haastig, „hoe zou dat anders mogelijk zijn bij zulk een gastvrouw en gastheer en zulk een heerlijke omgeving."

DE STRIJD OM VERDUN.

De hevige gevechten, die in de laatste dagen in de omgeving van Verdun plaats hadden, hebben opnieuw aller aandacht gevestigd op deze oude stad, die volgens enkele berichten, nu ook te lijden had van 't geschutvuur

DE OORLOG IN DE BERGEN.

Meermalen leest men in de courantenberichten van de ontzettende moeilijkheden, waarmede de oorlogvoerenden in het Oostenrijksch-Italiaansche grensgebied te kampen hebben. Bovenstaande foto demonstreert deze moeilijkheden ongetwijfeld beter, dan woorden dit kunnen doen.

En waarlijk, mijn kamer overtrof mijn stoutste verwachtingen. Door twee breede boogvensters viel het zonlicht naar binnen en toen ik voor een der vensters trad kon ik een uitroep van bewondering niet weerhouden.

„Een heerlijk uitzicht, Madame," zei ik, en liet mijn oogen over de bergen en steile rotswanden gaan. „Ik heb nooit zoo iets gezien."

„Zoo," zei ze, zichtbaar ingenomen met mijn bewondering voor het landschap. „Ik ben blij, dat het je schijnt te bevallen. Ik hoop maar, dat we je niet zoo spoedig zullen zien vertrekken. Als je gereed bent kom je dan naar beneden, of heb je den weg naar je kamer niet onthouden ?"

„Jawel, Madame, ik vind den weg wel. Mag ik nog iets vragen, Madame ? Stroomt de rivier niet aan deze zijde van het slot ?"

Een wolk scheen plotseling over haar vriendelijk gelaat te trekken.

„Neen," zei ze kort, „aan de andere zijde. Au revoir," en ze verliet mijn kamer.

Ik peinsde welke onaangenaamheid er wellicht in mijn vraag verborgen gelegen had, doch kon het raadsel niet oplossen en besloot haar te gelegener tijd vergeving te vragen.

Na een half uurtje was ik gereed en daalde de breede trap af, die naar de kamers leidde, welke mij als het verblijf der familie waren aangeduid. Weifelend welke deur ik moest nemen bleef ik even staan, doch spoedig bracht de vroolijke stem van Monsieur Granville mij op den goeden weg. Ik stapte op de deur toe, waarachter ik hem meende te hooren en klopte bescheiden aan.

„Entrez, entrez", riep de gastheer onmiddellijk. Ik opende de deur en trad de ruime zaal binnen, waar Madame en Monsieur gezeten waren.

Madame was weer geheel ongedwongen en ik vond ook thans de gelegenheid niet geschikt op de vermeende onaangenaamheid terug te komen. Monsieur Granville informeerde tot in de kleinste bijzonderheden naar den welstand en de levensomstandigheden van mijn goeden vader, tot hij plotseling uitriep :

„Waar zit Lucy toch ?" Eenigszins ongeduldig schelde hij en zei tot den binnentredenden bediende : „Vraag of mademoiselle komt dineeren."

Ik vroeg mij in stilte af wie toch Lucy mocht zijn, toen de deur wederom geopend werd en een allerliefst negentien- of twintigjarig meisje binnentrad, dat, gansch niet verlegen, dadelijk tallooze excuses voor haar te laat komen begon te maken.

„Dit is onze dochter Lucy, Paul," zei Monsieur, „en dit, Lucy, is Monsieur Paul Duchard, een zoon van mijn besten vriend, en die hier slechts Paul genoemd wenscht te worden."

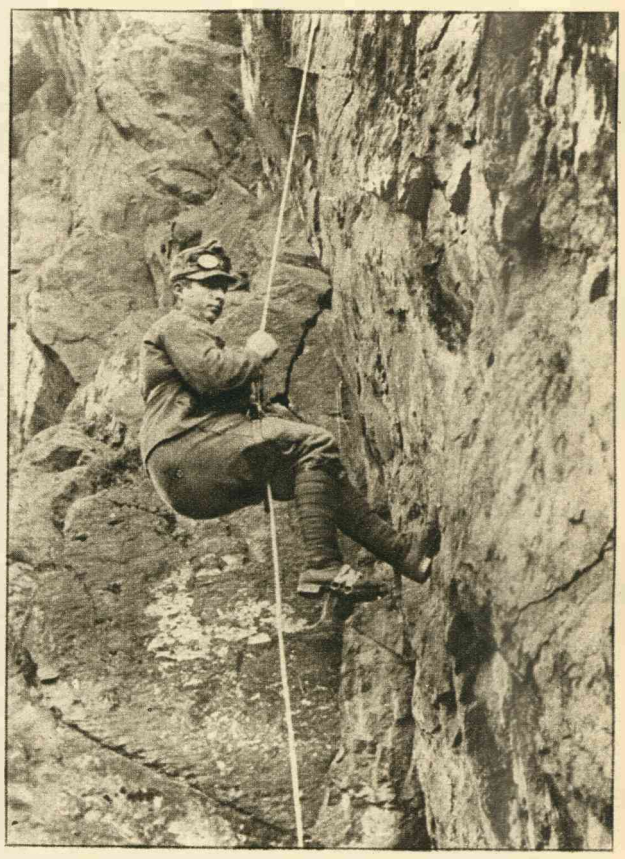
Ik maakte mijn sierlijkste buiging, doch zij stak mij direct vrijmoedig haar handje toe, dat ik vriendschappelijk waagde te drukken en tegelijkertijd vroeg ik mij verwonderd af waarom mijn vader mij niet verteld had, dat hier in dit verlaten oord nog zulk een schoone roos bloeide.

Er heerschte gedurende het diner een gezellige, ongedwongen toon en ik begon mij hoe langer hoe meer op mijn gemak te gevoelen, zelfs verheugde ik mij in het verder verloop van den avond, dat ik hier in deze prachtige omgeving zulk een welkome gast scheen te zijn.

Madame had zich wegens migraine in haar kamer teruggetrokken, Lucy was tot ergernis van haar vader nergens te vinden en ik zat dus samen gezellig met mijn gastheer, rookte een voorvaderlijke pijp en sprak met hem over Parijs, over politiek en over verschillende andere onderwerpen, toen plotseling de deur werd opengeworpen en Lucy binnenhuppelde.

„Kind", schreeuwde Monsieur Granville, en zóó ontzet klonk die kreet, dat Lucy doodelijk verschrikt bleef staan en naar het gelaat haars vaders staarde, dat krijtwit was geworden. Mijn oogen dwaalden van de een naar den ander en de situatie was voor mij hoogst onaangenaam, te meer daar ik mij de kleeding van Lucy niet kon verklaren, die voor ons stond als een edelvrouwe uit de 17e eeuw, met de traditioneele haarkrul in den blooten hals, een nauwsluitend goudbestikt keurslijfje en sierlijk geplooiden wijden rok. Zelfs de goudleeren muiltjes ontbraken niet.

„Papa," zei ze met bevende stem, „'t is mijn costuum voor het bal, dat we Vrijdag

DE OORLOG IN DE BERGEN.

Een Oostenrijksch soldaat op een tocht door de bergen aan de Oostenrijksch-Italiaansche grens.

DE VERSTERKING VAN SALONIKI.

Een Fransch soldaat op schildwacht in de nabijheid van Saloniki. Op den achtergrond eenige Fransche en Engelsche kruisers.

geven en. . . ." — „Ik wil niet, dat je in dàt costuum danst, ik wil het niet, begrijp je ?

Ga naar je kamer en verkleed je onmiddellijk.

Laat moeder je in dat costuum niet zien, Lucy," riep hij het verschrikte meisje nog met scherpe stem na.

Natuurlijk zweeg ik, ofschoon het gedrag van den steeds vriendelijken Monsieur Granville mij zeer bevreemdde. Zóóveel misdeed Lucy toch niet met die verkleedpartij. Hij scheen mijn gedachten te raden, want nadat hij nog eenige oogenblikken in gepeins verzonken was geweest, zag hij mij doordringend aan en zeide :

„Paul, wanneer ik een weinig menschenkennis heb, zou ik zeggen, dat je in alle opzichten een zoon van je braven vader bent en omdat ik dit geloof en je tevens getuige was van hetgeen zooeven gebeurde, wil ik je een geschiedenis vertellen, die een treurige bladzijde van mijn leven vult."

„Indien ze weemoedige herinneringen bij U oproept en U treurig zou stemmen. . . ." begon ik.